

koliko preveč sklanja na kupček mandljev in da nekaj žveči. Kaj, ni bilo težko uganiti...«

»Mama! Janko hrusta mandlje!«

»To ni res... jaz samo gibljem z ustnicami, ker ponavljam pesmico, ki smo se jo učili v šoli...«

»Tako? vidiš, tole je dobra misel, da ne bosta ne ti, ne Metka mogla jesti mandljev! — Pojta božične pesmi, ki sta se jih učila v šoli! Recimo: 'Sveta noč, blažena noč'.«

Mati je sama začela peti. Otroka sta pela z njo, prebiralala mandlje in potem rozine. Janko je pel, da je vse preglušil, ampak to je delal samo zato, da bi odvrnil pozornost od sebe. Mandljev in rozin sicer ni dajal v usta, pač pa v žep suknjiča... In mislil si je, kako bo mamo in sestro opeharil...

»Tako — smo že vse prebrali!« je veselo zaklical. »Zdaj bi šel rad malo ven, da se nekoliko preskačem!«

»Dobro... lahko greš, toda vzemi drug suknjič! Le-tega ti moram zakrpati, ker imaš raztrgan žep. Sleci ga...«

»Ampak, mama... jaz... no... ko pridem domov...« je jecjal Janko v strašni zadregi.

»I ne, takoj zdajle. Dokler se potici ne spečeta, bom imela nekoliko časa, pozneje ne bom utegnila šivati... Torej sleci, sleci, brž!...«

Ker pa se mu ni hotelo, ga je prijela za rokav ter mu slekla suknjič.

Pri tem so se usuli mandlji iz žepa na tla...

»Ej, ej... lejmo, lejmo! Zato nisi hotel sleči suknjiča! — Vidiš... vsaka grdobija se izkaže!«

Janko je zardel od sramu, bil je rdeč kakor rak. Videl je, da je grdo, takole varati mater. Razjokal se je, prosil mater, naj mu oprosti sladkosnednost in nepoštenost, ter obljubil, da ne bo tega nikoli več storil.

BOŽIČNA DREVESCA

*Strehe je pobelil
prvi, sipki sneg
in na našem trgu
gozd je zrastel jelk in smrek.*

*Janko, Igor, Metka
in cel kup otrok
vsak dan se sprehaja
po gozdiču naokrog.*

*Igor rad bi jelko,
majhno, nežnih vej,
Janko pa visoko,
da bo več slaščic na njej.*

*Metka — ta je skromna,
ne izbira nič,
gleda le, se čudi:
»Lepi, krasni moj gozdič!«*

*Kara bratca Janka:
»Sladkosnedež ti!
Naj, katero hoče,
Jezušček nam okrasí!«*

Doro

